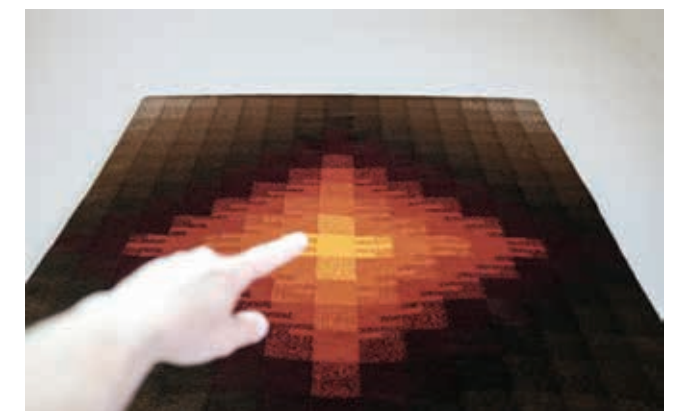

HIPSZTEREK ÉS NAGYMAMÁK TALÁLKOZÓHELYE

A heti rohanásban van egy biztos nyugvópont, egyfajta menedék, ahol kiléphetek az időből, a kapkodásból és ezerfelé figyelésből. Tamási Teri Dob utcai szövőműhelye egyre több embernek nyújt menedéket: belvárosi hipszterektől kezdve a turistákon át egészen a nagymamáig. Van, aki csak pár órát vesz, van, aki ajándékokat készít, és van, aki újra és újra visszatér az alkotás örömeért. Csak mert jó.

- ◆ Sokféle meditációs gyakorlatot és iskolát kipróbáltam már, mégis hosszú idő óta először érzem azt, hogy valami olyan technikára találtam rá, amely ismeretlenül is ismerős, amelyben valahogy már a kezdetektől fogva otthonosan mozgok. Ketten vagyunk Terinél. Velem szemben Barnabás ül, nálam valamivel előrébb tart, épp a kelim technikával ismerkedik. Most találkozunk először, de mivel a szövöde nemcsak üzlet, szövőműhely, hanem bensőséges közösségi tér is, könnyedén beszélgetésbe elegyedünk. Barnabás informatikus, de velem együtt ő is arról álmodozik, hogy egyszer lesz majd egy vidéki háza, nagy diófával, kutyával, egy-két szövőszékkal. Addig azonban marad a nagyváros, a heti pár óra flow Terinél, és persze az álmok egy nyugodtabb életről. „Ha nem szövök egy hétig, egyszerűen én is megőrülök – mondja nevetve Teri. – Amikor bejönnek ide az emberek, többségük ideges, minden bajuk van. Azután leülnek, és egy idő után felveszik a szövés ritmusát, légzésük, mozgásuk és gondolkodásuk szép finoman összehangolódik, megnyugszanak, a gondjaik távolra kerülnek, és csak a szövésre koncentrálnak. Sokféle ember jár ide, és meglepő módon elég sok fiatal is. Nyáron kevesebb nagymama jön például, mivel ilyenkor a vakáció miatt ők vigyáznak az unokákra. A vendégeim többsége ajándékokat gyárt a barátainak, családjának. Ez jó indok arra, hogy megéljék a bennük lévő kreativitást, elvégre itt olyat készíthetsz, amelyet te szeretnél, és az biztos, hogy még egy olyan kendő vagy táská nem jön veled szembe az utcán. Amerikában ez a felfogás már hosszú évtizedek óta divik, szerencsére nálunk is – jőkora késéssel ugyan –, de elindult.”

Miközben Terire figyelek, elrontom a kosszarv mintámat. Bonthatom vissza a vetést, de a szövés egyik nagy tanulsága az, hogy nincs jóvá nem tehető hiba, legfeljebb minél később ismerjük fel, annál több munka helyrehozni. Látszólag borzasztó közhely, mégis, szövés közben az ember óhatatlanul elmosolyodik, hogy lám, nemcsak szövési technikát, hanem némi életbölcseletet is mélyen átélhet. *„Azért rontottad el, mert szövés közben nem nagyon lehetne beszélgetni. A szövés sosem volt közösségi tevékenység. Mindenki otthon, egyedül szőtt, csak a bonyolultabb mintákat vitték el takácshoz. A fonó volt az igazi közösségi tér, mivel a len, kender, gyapjú megmunkálása nem igényel olyan odafigyelést.”*

hirdetés

Őszintén meglep, amikor kiderül, hogy Teri csak négy évvel ezelőtt kezdett el komolyan szövással foglalkozni. „Amikor megismerkedtem a szövéssel, az legalább akkora élmény volt, mint amikor megtanultam kenyeret sütni. Nyolc évvel ezelőtt kezdtem eljárni különféle foglalkozásokra. Az első komolyabb táborba úgy mentem oda, hogy ha egy hét alatt egy konyharuhát le tudok szőni, akkor én már boldog leszek. És amikor egy nap alatt leszöttem egy terítőt, a következő nap egy szőnyeget, a harmadik napon egy sálát, és így tovább, akkor úgy jöttem haza, hogy ezt mindenkinek ki kéne próbálnia. Ekkor kezdtem el az OKJ-s képzést a Hagyományok Házában, ahol aztán tényleg mindent megtanítottak nekünk. Később

WWW.KATOLIKUSRADIO.HU
MAGYAR KATOLIKUS RÁDIÓ

ÖRÖMHÍR MINDENKINEK!

FIATALOKNAK
 IDŐSEKNEK
 CSALÁDOSOKNAK
 EGYEDÜLÁLLÓKNAK

WWW.KATOLIKUSRADIO.HU • INFO@KATRADIO.HU • 06 1 255 3333

elvégeztem az oktatói képzést is, hogy azoknak az embereknek, aki szőni jönnek hozzám, tényleg a lehető legjobban előkészíthessem a munkáját. Az iskolák után sokáig otthon szőttem, vártam a megfelelő alkalomra, hogy megnyithassam a saját szövőműhelyem. Így találtam meg lassan három évvel ezelőtt ezt a Dob utcai helyiséget.”
 Egy idős férfi és egy középkorú házaspár lép be az üzletbe. Szokatlan nyelven, ivritül vagy jiddisül beszélhetnek. Az idős férfi tört magyarsággal kérdezi a kendők árát. Szó szót követ, és hamar kiderül, hogy annak idején a Dob utcában lakott ő is, mivel azonban a '40-es években „nemkívánatos személy” volt a Dob utcában, rövid auschwitzti fogság után végleg itt hagyta Magyarországot.

hirdetés

Nehéz egy ilyen intermezzo után visszaterelni medrébe az interjút. Föltűnt már korábban is, hogy többnyire csak külföldiek veszik a gyönyörű szőtteseket. *„Sajnos szinte megfizethetetlen a kézimunka az itthoniaknak, és sokan nem is tudják megbecsülni, értékelni, hogy mennyi idő és odafigyelés van egy ilyen anyagban. Ráadásul egy-egy hosszabb ideig készült darabban benne vagy egy-egy történet is. A múltkor kaptam egy kelim technikával készült, kicsit kopott szőnyeget. Az elején nem tetszett, különösen a kék-piros színei miatt, de aztán, ahogy jobban megfigyeltem, láttam, hogy hol milyen hibákat vétett a szövő, és ezektől a hibáktól valahogy az egész olyan szerethető, emberi lett.”* ♦

SZENT István RÁDIÓ

HITTEL SZÓLUNK ÉRTÉKEKRŐL

szentistvanradio.hu